

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.12.2005, sp. zn. 21 Cdo 525/2005, ECLI:CZ:NS:2005:21.CDO.525.2005.1

Číslo: 22/2007

Právní věta: Pro posouzení, zda zaměstnanec svým jednáním porušil pracovní kázeň [§ 46 odst. 1 písm. f/ a § 53 odst. 1 písm. b/ zák. práce], nemá právní význam případné zjištění, že své povinnosti porušil jako prokurista.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.12.2005

Spisová značka: 21 Cdo 525/2005

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Skončení pracovního poměru

Předpisy: § 14 odst. 1 písm. b) předpisu č. 513/1991Sb.
§ 53 odst. 1 písm. b) předpisu č. 65/1965Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dopisem ze dne 1. 9. 1998 žalovaná sdělila žalobkyni, že s ní ruší „s okamžitou účinností pracovní poměr, který byl naposledy změněn pracovní smlouvou ze dne 29. 5. 1998“. Důvod k tomuto opatření spatřovala v tom, že žalobkyně dne 3. 8. 1998 „naprosto svévolně, neoprávněně a v hrubém rozporu se zájmy zaměstnavatele vybrala z účtu firmy částku 54 652 Kč pro své vlastní potřeby.“ Jedná se o právní úkon, který nejenom není spojen s provozem podniku (§ 14 odst. 1 obch. zák.), ale právě naopak jeho zájmy - a to nejenom finanční - hrubě poškozuje.

Žalobkyně se domáhala žalobou ze dne 28. 9. 1998 (vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 8 a změněnou v řízení před soudem prvního stupně) a žalobou ze dne 1. 10. 1998 (vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 8), aby bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovanou žalobkyni dne 1. 9. 1998 je neplatné a aby jí žalovaná zaplatila 144 872 Kč s 23% úrokem z prodlení ročně od 28. 9. 1998 do zaplacení. Žalobu odůvodňovala zejména tím, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné proto, že oprávnění k výběru z účtu žalované dne 3. 8. 1998 vyplývalo nejen z její funkce obchodní ředitelky společnosti, nýbrž i z funkce prokuristky, kdy byla oprávněna nakládat s finančními prostředky na účtu společnosti bez jakéhokoliv omezení. Žalovaná jí navíc za měsíc srpen 1998 nevyplatila příslušnou mzdu.

Obvodní soud pro Prahu 8 (poté, co usnesením ze dne 27. 5. 1999 obě řízení spojil ke společnému projednání a rozhodnutí) rozsudkem ze dne 29. 9. 1999 určil, že okamžité zrušení pracovního

poměru dané žalovanou žalobkyni dne 1. 9. 1998 je neplatné, žalované uložil zaplatit žalobkyni 81 767 Kč s 23% úrokem z prodlení od 28. 9. 1998 do zaplacení, žalobu o zaplacení částky 63 075 Kč s příslušenstvím zamítl a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit na nákladech řízení žalobkyni 39 050 Kč k rukám advokátky a „Českému státu“ 500 Kč do pokladny Obvodního soudu pro Prahu 8. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně v době, kdy provedla výběr z účtu žalované, vykonávala funkci obchodní ředitelky a zároveň byla i prokuristkou a byla tak zmocněna ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku. Proto se jednáním uvedeným v okamžitém zrušení pracovního poměru nemohla dopustit zvláště hrubého porušení pracovní kázně. Navíc okamžité zrušení pracovního poměru považoval soud prvního stupně zčásti za neplatné podle ustanovení § 242 odst. 1 písm. b) zák. práce pro jeho nesrozumitelnost, týkající se sdělení, že se „tím ruší s okamžitou účinností pracovní poměr, který byl naposledy změněn pracovní smlouvou z 29. 5. 1998,“ neboť naposledy uvedeného dne ke změně pracovní smlouvy dohodou účastníků nedošlo.

K odvolání žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 2. 2000 rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujících výrocích o věci samé a ve výrocích o náhradě nákladů řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Vytknul soudu prvního stupně, že při jednáních konaných dne 25. 2. 1999, 14. 4. 1999 a 27. 5. 1999 jednal ve věci samosoudce a nikoliv senát, ač se jednalo o pracovní věc. Při jednání dne 29. 9. 1999, při kterém byl vyhlášen napadený rozsudek, sice jednal senát, ale rozhodující důkazy nebyly opakovány a provedeny před senátem.

Ve věci tak rozhodl nesprávně obsazený soud.

Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 29. 3. 2000 určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovanou žalobkyni dne 1. 9. 1998 je neplatné, uložil žalované zaplatit žalobkyni 81 767 Kč s 23% úrokem z prodlení od 28. 9. 1998 do zaplacení a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit na nákladech řízení žalobkyni 39 625 Kč k rukám advokátky a 500 Kč „státu do pokladny Obvodního soudu pro Prahu 8“. Znovu dospěl k závěru, že v době, kdy žalobkyně učinila výběr z účtu žalované, pro který s ní byl okamžitě zrušen pracovní poměr, vykonávala pro žalovanou nejen funkci obchodní ředitelky, ale byla též prokuristkou, která byla ve smyslu § 14 obch. zák. oprávněna ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku. Proto se uvedeným výběrem nemohla dopustit porušení pracovní kázně. Nadále také považoval okamžité zrušení pracovního poměru zčásti za neplatné pro jeho nesrozumitelnost, týkající se sdělení, že se „tím ruší s okamžitou platností pracovní poměr, který byl naposled změněn pracovní smlouvou z 29. 5. 1998,“ neboť ke změně pracovní smlouvy ke dni 29. 5. 1998 mezi účastníky nedošlo.

K odvolání žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 11. 2000 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytknul soudu prvního stupně, že jeho skutková zjištění jsou nepřehledná a nesrozumitelná, a že nejprve hodnotil otázku skutku a teprve v závěru se zabýval otázkou platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Uložil mu, aby se znovu věcí zabýval, a teprve zjistí-li, že okamžité zrušení pracovního poměru má všechny zákonem požadované náležitosti právního úkonu, aby se zabýval otázkou, zda došlo ke skutku, uplatněnému žalovanou jako důvod okamžitého zrušení pracovního poměru, a mzdovými nároky žalobkyně.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 14. 1. 2002 zamítl žalobu na určení, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovanou žalobkyni dne 1. 9. 1998 je neplatné, uložil žalované zaplatit žalobkyni 81 767 Kč s 23% úrokem z prodlení od 28. 9. 1998 do zaplacení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že žalobkyně i žalovaná jsou povinny zaplatit každá „státu částku 250 Kč, a to na účet Obvodního soudu pro Prahu 8“. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 1. 9. 1998 má veškeré náležitosti, neboť je z něj patrné, komu „je adresováno,“ od koho „je adresováno,“ co je důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru, a tento důvod je také přesně popsán. Skutečnost, že je v něm uvedeno, že se ruší pracovní poměr, který byl naposledy změněn pracovní smlouvou ze dne 29.

5. 1998, nečiní dle jeho názoru okamžité zrušení pracovního poměru neplatným, neboť oba účastníci věděli, o co v okamžitém zrušení pracovního poměru jde. Při posuzování jednání žalobkyně (výběru peněz z účtu žalované), jež bylo důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru, dospěl k závěru, že i s ohledem na to, že měla žalobkyně zřízenou prokuru, došlo jejím jednáním k porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem. Žalobkyně totiž s tímto svým jednáním posečkala až do doby, kdy jednatel žalované odcestoval na dovolenou, a teprve poté šla peníze jako doplatek na svůj plat vybrat. Žalobkyni bylo známo, že podklady pro výpočet mezd provádí a připravuje toliko tehdy, jestliže jednatel není ve společnosti přítomen; mimo to je i prokurista povinen jednat v zájmu společnosti, přičemž zájmem společnosti bylo žalobkyni mzdu upravit, resp. snížit, a proto její jednání bylo v rozporu se zájmem společnosti (nárok na doplatek mzdy za měsíc srpen 1998 shledal důvodným).

K odvolání žalobkyně M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 25. 10. 2002, ve znění usnesení ze dne 18. 2. 2003, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a ve výrocih o nákladech řízení potvrdil; žalobkyni uložil zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 6350 Kč na účet její „právní zástupkyně“. Vycházel z toho, že žalobkyně pracovala od 3. 3. 1997 u žalované ve jmenované funkci obchodního ředitele (§ 27 odst. 5 písm. a/ bod 1. zák. práce) a že z této funkce nebyla odvolána ke dni 1. 6. 1998, neboť žalovaná neprokázala, že by žalobkyni bylo odvolání z funkce doručeno; žalobkyně tedy nadále i po 1. 6. 1998 působila ve funkci obchodního ředitele a zároveň jako prokuristka žalované. Také odvolací soud považoval okamžité zrušení pracovního poměru za dostatečně určité a srozumitelné. Shodně se soudem prvního stupně rovněž dovodil, že jednání, jež bylo důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru, představuje zvláště hrubé porušení pracovní kázně. Žalobkyně totiž při výběru hotovosti využila svého postavení ve vedoucí funkci žalované, aby uspokojila svůj vlastní nárok. Při tomto jednání postupovala proti vůli žalované, reprezentované jednatelem společnosti jako statutárním orgánem. Jako vedoucí pracovnice měla žalobkyně možnost disponovat s účtem žalované. Počínala si však svévolně, aby uspokojila vlastní nárok, k čemuž mohla sáhnout díky svému funkčnímu postavení u žalované.

K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 18. 12. 2003 rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytknul odvolacímu soudu, že, ač bylo v řízení zjištěno, že žalobkyně u žalované zastávala funkci obchodní ředitelky a zároveň byla též prokuristkou, nerozlišil, zda se jednání, které je jí vytýkáno v okamžitém zrušení pracovního poměru, dopustila jako obchodní ředitelka, nebo jako prokuristka žalované. Pouze funkce obchodní ředitelky (nikoliv funkce prokuristky) mohla být vykonávána v pracovním poměru; žalobkyně tak mohla porušit pracovní kázeň jen v případě, že tak učinila při výkonu funkce obchodní ředitelky (že porušila povinnost z této funkce vyplývající).

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 9. 2004, ve znění usnesení ze dne 7. 12. 2004, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. (o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru) změnil tak, že určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobkyni žalovanou dne 1. 9. 1998 je neplatné, a rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení „před soudy všech stupňů“ ve výši 41 125 Kč k rukám „její právní zástupkyně“. Shodně se soudem prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně pracovala u žalované od roku 1992, původně jako inženýr prodeje, že její pracovní náplň vyplývala z pracovní smlouvy ze dne 2. 1. 1992 (zajišťovala tedy reklamu a odpovídala za určité části prodeje) a že dodatkem č. 1 ze dne 3. 3. 1997 byla jmenována do funkce obchodní ředitelky firmy, aniž byla změněna její pracovní náplň. V dubnu 1997 byla žalobkyni zřízena prokura a tento právní stav trval i v srpnu 1998. Stejně jako soud prvního stupně hodnotil odvolací soud zjištěný skutkový stav tak, že to byla právě prokura, která žalobkyni opravňovala ke všem činnostem, tedy i k vybírání finanční hotovosti žalované. Oprávnění zastupovat žalovanou navenek i dovnitř při všech úkonech, k nimž při provozu podniku dochází, nelze totiž dovodit z pracovní smlouvy ani z

jejího dodatku, naopak vyplývá obecně z udělené prokury (§ 14 obch. zák.). Vzhledem k tomu, že v pracovním poměru mohla být vykonávána pouze funkce obchodní ředitelky, a nikoliv funkce prokuristy, mohla žalobkyně porušit pracovní kázeň jedině v případě, že by tak učinila při výkonu funkce obchodní ředitelky. Z toho zároveň vyplývá, že jednání prokuristy nemůže být důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce. Vyzvedla-li proto žalobkyně dne 3. 8. 1998 z účtu žalované částku 54 652 Kč jako prokuristka, nelze v tomto jejím jednání spatřovat zvlášť závažné porušení pracovní kázně.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že odvolací soud nesprávně jako předběžnou otázku řešil, „zda a jak odpovídá prokurista podnikateli v případě, že je zároveň zaměstnancem a dokonce vedoucím pracovníkem, a kterými předpisy se tato odpovědnost řídí.“ Jestliže je prokurista zároveň vedoucím pracovníkem, má v obou těchto funkcích úkol hájit oprávněné zájmy „zaměstnavatele/podnikatele“ a řádně hospodařit s jeho majetkem. Dopustí-li se hrubého porušení pracovní kázně, vyplývá z této skutečnosti i vadně vykonávaná činnost prokuristy. Dovolatelka je názoru, že, „jde-li o prokuristu, který je vůči podnikateli v pracovním poměru, odpovídá za výkon své činnosti podle příslušných ustanovení zákoníku práce, zejména tedy podle § 46 nebo § 53 zák. práce a zvláště pak má i odpovědnost za škodu podle § 172 téhož předpisu.“ Odvolání prokuristy však samozřejmě probíhá podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Je nemyslitelné – tolik dovolatelka – aby „v případě, že zaměstnankyně, která hrubým způsobem poruší pracovní kázeň, měla možnost zájmy společnosti tímtož jednáním porušovat jako prokuristka (i opačně).“ Vytýká dále odvolacímu soudu, že zcela opominul, že sama žalobkyně ve své výpovědi ze dne „24. 2. 1999“ (správně 25. 2. 1999) uvedla, že „doplatek vybrala proto, aby nemohlo být vyloženo, že souhlasí s návrhem pracovní smlouvy z května 1998.“ Je dále přesvědčena, že odvolací soud měl zkoumat, zda podpisové právo k výběru hotovosti měla žalobkyně z titulu obchodní ředitelky nebo zda toto právo vykonala jako prokurista. Kdyby vybrala hotovost jako prokuristka, měla ji předat do pokladny společnosti a nechat o ní rozhodnout jednatele. Mimo to se měla podepsat tak, aby bylo jasné, že tento úkon provádí jako prokuristka, tedy s příslušným dodatkem; jinak nejde o podpis prokuristy. V případě prokázaného porušení pracovní kázně „nemohla žalobkyně ani jako prokuristka jednat v souladu se zákonem, a to ani obchodním zákoníkem, neboť i tento ukládá jednání v souladu s dobrými mravy.“ Navrhla, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil „soudu prvního stupně“ k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla, aby dovolání jako zjevně bezdůvodné bylo odmítnuto, neboť vše, co je uváděno v dovolání, již bylo v dřívějších soudních rozhodnutích jednoznačně a nezpochybnitelně právně vyřešeno.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné. Proto je zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že okamžité zrušení pracovního poměru bylo žalobkyni doručeno dne 1. 9. 1998 – podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění do 30. 9. 1999, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. 167/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno (skutková zjištění v tomto směru dovolatelka nenapadá), že žalobkyně pracovala u žalované ve funkci „obchodní ředitelky firmy“. Od 7. 5. 1997 byla zapsána do obchodního rejstříku jako prokuristka žalované (s oprávněním za společnost jednat a za ni podepisovat). Dne 3. 8. 1998 vybrala žalobkyně z účtu žalované částku 54 652 Kč. Pro toto jednání s ní žalovaná dopisem ze dne 1. 9. 1998 okamžitě zrušila pracovní poměr podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce.

Povinnost dodržovat pracovní kázeň patří k základním povinnostem zaměstnance, vyplývajícím z pracovního poměru (srov. § 35 odst. 1 písm. b/ zák. práce) a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména ustanoveními § 73, 74 a § 75 zák. práce), pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení pracovní kázně právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností zaměstnancem zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity.

Porušením pracovní kázně se rozumí zaviněné porušení pracovních povinností, které jsou zaměstnanci stanoveny právními předpisy, pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem přímo nadřízeného vedoucího zaměstnance. Jednotícím kritériem pro všechny druhy těchto povinností, jejichž porušení může být důvodem k rozvázání pracovního poměru, však je, že vyplývají z pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu k zaměstnavateli; závadné chování zaměstnance, jímž nebyly porušeny povinnosti z pracovněprávního vztahu, nemůže být posouzeno jako porušení pracovní kázně. Jinak řečeno, porušení pracovní kázně se může zaměstnanec dopustit jen jednáním při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 obch. zák. prokurou zmocňuje podnikatel prokuristu ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku, i když se k nim jinak vyžaduje zvláštní plná moc.

Prokuru lze udělit jen fyzické osobě.

Společnost s ručením omezeným jako právnická osoba je podnikatelem (srov. § 2 odst. 2 písm. a/ a § 3 odst. 1 písm. a/ obch. zák.).

Prokura je zvláštním druhem plné moci, kterou může udělit jen podnikatel. Vztah mezi prokuristou a podnikatelem, jde-li o prokuru, nemůže být vztahem pracovněprávním. Funkce prokuristy totiž není druhem práce ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) zák. práce a vznik a zánik tohoto právního vztahu není ani upraven pracovněprávními předpisy; řídí se ustanoveními obchodního zákoníku, případně obsahem společenské smlouvy. Právní předpisy však nebrání tomu, aby jiné činnosti pro tutéž obchodní společnost (společnost s ručením omezeným) vykonávaly fyzické osoby na základě pracovněprávních vztahů.

Jak již vysvětlil dovolací soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, dosavadní existence pracovněprávního vztahu mezi fyzickou osobou a obchodní společností (společností s ručením omezeným) nebrání tomu, aby se tato fyzická osoba stala prokuristou téže společnosti. S dovolatelkou lze souhlasit v tom, že „je-li prokurista zároveň vedoucím pracovníkem, má v obou těchto funkcích úkol hájit oprávněné zájmy zaměstnavatele/podnikatele a řádně hospodařit s jeho majetkem.“ Nelze však již souhlasit s tím, že porušení povinností z pracovněprávního vztahu s sebou zároveň nese porušení povinností prokuristy a naopak, případně, že intenzita porušení pracovní kázně je v obou případech stejná. Platí-li, že funkce prokuristy není druhem práce ve smyslu § 29 odst. 1 písm. a) zák. práce (a na tomto svém závěru nemá dovolací soud důvod něco měnit), pak ustanovení zákoníku práce mohou dopadat jen na ten vztah, který má zaměstnanec vůči zaměstnavateli v důsledku vztahu pracovněprávního (např. na funkci obchodní ředitelky). Z toho dále vyplývá, že jen pracovněprávní vztah lze ukončit způsoby uvedenými v zákoníku práce (tedy i okamžitým zrušením pracovního poměru podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b/ zák. práce). Proto je

pro posouzení platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením nepodstatné, zda zaměstnanec porušil své povinnosti vyplývající z jiného než pracovněprávního vztahu (např. z výkonu funkce prokuristy). Jak již bylo výše uvedeno, jednotícím kritériem pro všechny druhy povinností, jejichž porušení může být důvodem k rozvázání pracovního poměru, je, že vyplývají z pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu k zaměstnavateli; závadné chování zaměstnance, jímž nebyly porušeny povinnosti z pracovněprávního vztahu, byť by se jednalo rovněž o vztah k zaměstnavateli, nemůže být posouzeno jako porušení pracovní kázně. Správný je proto závěr odvolacího soudu, že žalobkyně se mohla dopustit porušení pracovní kázně, jež mohlo být důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru, jen kdyby porušila své povinnosti vyplývající z výkonu funkce obchodního ředitele (případné porušení povinností při výkonu funkce prokuristy nemá z tohoto pohledu žádný význam).

Souhlasit nelze ani s námitkou dovolatelky, že odvolací soud nezkomal, zda podpisové právo k výběru hotovosti měla žalobkyně z titulu obchodní ředitelky a nebo zda je vykonala z titulu prokuristky. Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že odvolací soud dospěl k závěru, že jednání, jež bylo žalobkyni v okamžitém zrušení pracovního poměru vytýkáno (výběr peněz v hotovosti dne 3. 8. 1998), se žalobkyně dopustila jako prokuristka, nikoliv při plnění funkcí obchodní ředitelky. Tento svůj závěr učinil odvolací soud z porovnání jednak práv a povinností, jež vyplývaly pro žalobkyni z pracovní smlouvy ze dne 2. 1. 1992 a jejího dodatku ze dne 3. 3. 1997 (z funkce obchodní ředitelky), a jednak obecných práv a povinností uvedených v ustanovení § 14 obch. zák. pro prokuristu. Správnost uvedeného závěru ostatně vyplývá i z „Plné moci prokuristky“ ze dne 24. 4. 1997, jež byla žalovanou pro žalobkyni vystavena. Proto nemá pro posouzení věci význam dovolatelkou připomínaná část výpovědi žalobkyně, že „doplatek vybrala proto, aby nemohlo být vyloženo, že souhlasí s návrhem pracovní smlouvy z května 1998.“ Rozhodující je, z čeho oprávnění žalobkyně k takovému úkonu vyplývalo, a nikoliv vlastní pocity žalobkyně.

Namítá-li dále dovolatelka, že, „jde-li o prokuristu, který je vůči podnikateli v pracovním poměru, odpovídá za výkon své činnosti podle příslušných ustanovení zákoníku práce, zejména tedy podle § 46 nebo § 53 zák. práce a zvláště pak má i odpovědnost za škodu dle § 172 téhož předpisu,“ přehlíží, že v projednávané věci nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by funkci prokuristy vykonávala žalobkyně v pracovním poměru. Navíc, jak dovolací soud zdůraznil již ve svém rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, vztah mezi prokuristou a podnikatelem, jde-li o prokuru, nemůže být vztahem pracovněprávním.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.